

Öntudatlan felszabadultság lüktet bennem, hogy
most még csak a sorok között tudok olvasni, akár
a gyerekek. Idővel persze mindent megértek, ahogy
a boldogság receptjét a bölcsek. Kívülről fújom majd
a tökéletes tükörtojás arányait, az aranyló korong
ideális magasságát a tépett szélű fehérje síkjához képest.
Ahogy a villa hegye végül a sárgájába szalad, az az apró
szúrás akkor milyen lesz? A józan felismerés, hogy a hűtő
körül eljárt ballagási tánc mélyén nem jóllakottságunk
boldog előérzete, hanem maró éhségünk dolgozott?
Nem várom tehát a jóllakottságot, hanem félek tőle,
mert egyszer mindenestül bekebelezem az írásjeleket is,
és akkor ernyedt lustaságomban csak a sorokat
olvasom majd, nem pedig a sápadt hiányt körülöttük.